

ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΑΛΕΞΗΣ ΠΑΠΑΧΕΛΑΣ

Εμμονές

Ο Κώστας Καραμανλής και ο «καρμανλισμός» γενικότερα αποτελούν ένα σημείο αναφοράς για τη Ν.Δ. και την Κεντροδεξιά. Ο κ. Καραμανλής κέρδισε τις εκλογές του 2004 με βάση μια πλατφόρμα περαιτέρω εκσυγχρονισμού της χώρας, από τα ιδιωτικά πανεπιστήμια και την ανασυγκρότηση του δημόσιου τομέα έως τις ιδιωτικοποιήσεις των προβληματικών ΔΕΚΟ. Επρόκειτο για μια κλασική, κεντροδεξιά, φιλελεύθερη ατζέντα. Πολλά έμειναν στον αέρα. Αλλά υλοποιήθηκαν, όπως η παραχώρηση του ΟΛΠ στην Cosco και οι ιδιωτικοποιήσεις της Ολυμπιακής και του ΟΤΕ. Σημασία, όμως, έχει ότι ο κ. Καραμανλής εξέφραζε μια μετριοπαθή κεντροδεξιά άποψη και απευθυνόταν στον περίφημο μεσαίο χώρο. Και στην εξωτερική του πολιτική ακολούθησε το παλαιοκαρμανλικό δόγμα της φιλοδυτικής πολιτικής με ταυτόχρονα ανοίγματα στην Κίνα και τη Ρωσία και την τακτική των «ήρεμων νερών» με την Τουρκία.

Αυτός ο Καραμανλής, όμως, δεν έχει καμία σχέση με τον «καρμανλισμό» που υποτίθεται ότι εκφράζουν ορισμένοι πολιτικοί της ευρύτερης Δεξιάς. Καμία. Κατ' αρχήν διακατέχονται από ένα λυσσαλέο μένος, ακόμη και μίσος θα το χαρακτήριζα, εναντίον ορισμένων κεντρικών πολιτικών που αναδείχθηκαν από την περίοδο Σημίτη. Είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς το γιατί, μια και ο νόμος Διαμαντοπούλου, για παράδειγμα, ήταν απολύτως στα μέτρα και στις προδιαγραφές της περιόδου Καραμανλή - Γιαννάκου. Οι τοποθετήσεις τους είναι σαφέστερα στα δεξιά κάθε κεντροδεξιού ευρωπαϊκού κόμματος. Προφανώς νιώθουν πολύ πιο άνετα με την πολιτική ατζέντα των ΑΝΕΛ και τα αντισυστημικά δεξιά μορφώματα που έχουν αναδειχθεί στην Ευρώπη και στις ΗΠΑ. Το δίπολο μνημόνιο - αντιμνημόνιο ευθύνεται σε μεγάλο βαθμό γι' αυτές τις ρωγμές. Ένα κομμάτι της Ν.Δ. στράφηκε στην αντιμνημονιακή υστερία πριν ακόμη καταστεί

επίσημη γραμμή της Ν.Δ. Ο φόβος του ρεβανσισμού από την πλευρά του ΠΑΣΟΚ, η ανησυχία για Εξεταστικές και η πίεση πολλών ψηφοφόρων μαζί με τον φόβο της Χ.Α. ώθησαν κάποιους στα άκρα, τους έκαναν να υιοθετήσουν και να καλλιεργήσουν διάφορες θεωρίες που βόλευαν εκείνη την ώρα. Όταν ο κ. Σαμαράς έστριψε απότομα με την κυβέρνηση Παπαδήμου, κάποιοι - όπως ο κ. Καμμένος - εγκατέλειψαν τη Ν.Δ. Άλλοι παρέμειναν τύποις, κάνοντας ένα ιδιότυπο αντάρτικο εκ των έσω.

Το πλέον παράδοξο, όμως, συνέβη με τη σταδιακή άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ. Βουλευτές και στελέχη της Ν.Δ. τον κάλυψαν πολιτικά, με επιθέσεις σε όσους αναδείκνυαν τις ακρότητες και τους κινδύνους που ελλόχευαν από μια άπειρη κυβέρνηση. Τώρα οι ίδιοι άνθρωποι ζορίζονται γιατί δεν ξέρουν πού να σταθούν πολιτικά. Προφανώς, δεν τους πάει μια Ν.Δ. του μεσαίου χώρου που θα κάνει ανοίγματα στο Κέντρο. Υποστηρίζουν ότι η Ν.Δ. «φλερτά-

ρει» με την Ακροδεξιά και τον σπιτικό εκσυγχρονισμό ταυτόχρονα. Δεν ξέρω πού θα καταλήξουν. Ο κ. Μητσοτάκης έχει μια πρόκληση να αντιμετωπίσει γιατί πρέπει να κρατήσει μια πολύ εύθραυστη ισορροπία ανάμεσα στο άνοιγμα στο Κέντρο και στην αποξένωση κλασικών δεξιών ψηφοφόρων, πολλοί εκ των οποίων εγκατέλειψαν τη Ν.Δ. για τον... καναπέ.

Για να καταλήξω εκεί απ' όπου άρχισα, το ζητούμενο για τη Ν.Δ. είναι πώς θα πάρει τον «καρμανλισμό» του 2004, θα τον προσαρμόσει στα σημερινά δεδομένα και θα βρει τους ανθρώπους και τον τρόπο να πετύχει όσα έμειναν στα λόγια. Άλλο πράγμα, όμως, ο «καρμανλισμός» αυτός και άλλο οι εμμονές όσων βλέπουν όλους τους άλλους να μετακινούνται στο πολιτικό φάσμα. Στην πραγματικότητα, αρνούνται να συνειδητοποιήσουν ότι οι ίδιοι έχουν μετακινηθεί, χωρίς ίσως να το καταλάβουν κιόλας.

Η ΑΥΓΗ Του Θανάση Καρτερού

Με κουτουλιές...

Σαρακοστιανές σκέψεις: Θα σας πιάνει ώρες - ώρες η οργή για τους Γραμματείς και τους Φαρισαίους -μπαγάσα Κυριάκο!- που μιλούν για πνεύμα και ηθική και ονειρεύονται σταυρούς στον Γολγοθά. Η αγανάκτηση για τους Ρωμαίους που δήθεν νίπτουν τις χείρας, αλλά δεν λένε όχι και στον βούρδουλα, και στον ακάνθινο στέφανο, και στη σκληρότητα της κυριαρχίας τους. Η πίκρα για όσους δεν καταλαβαίνουν. Και η απέχθεια για κείνους που, αντί να υπερασπίζονται την αλήθεια από τα Μέσα που η Δημοκρατία τους παρέχει, την κρύβουν, τη διαστρεβλώνουν, την κακοποιούν, την καταδιώκουν. Άρον - άρον. Όλα φυσιολογικά, θα πεις, για όσους τουλάχιστον αντιλαμβάνονται ποιοι είναι απέναντι σε ποιους στη σημερινή Ιουδαία. Τι σημαίνει και τι συνεπάγεται η αμφισβήτηση προνομίων, που έχουν σχεδόν καθιερωθεί από τον χρόνο και το ταλμούδ της ιδεολογίας τους. Η πολιτική, όταν μάλιστα συμπυκνώνει το παλιό όνειρο της εκδίωξης των εμπόρων από τον ναό, έχει τα πάνω της και τα κάτω της. Παίρνει, ή χάνει, ζωή και δύναμη, παράγοντας αισθήματα, που με τη σειρά τους την αναπαράγουν. Διαπερνά με νίκες και ήττες τα στεγανά και τα στερεότυπα. Αναδεικνύει, αλλά και αναλώνει ανθρώπους. Αν δεν καείς εσύ, αν δεν καώ εγώ, πώς θα γενούνε τα σκοτάδια φως, λέει ο ποιητής. Να καούμε όμως. Γιατί, μέσα στον κυκεώνα των αισθημάτων που γεννά

η καθημερινή αντιπαράθεση με έναν αντίπαλο βαθιά ανήθικο και βαθύτερα αδίστακτο, υπάρχει και η πιθανότητα να οβηστούμε. Όχι από πίκρα, οργή, αγανάκτηση ή ό,τι άλλο διαπερνάει την ασπίδα της ψυχραιμίας μας. Αλλά από μια υπόγεια, διαβρωτική, σπητική απογοήτευση, που γεννά η επαφή με σκληρές, μόνο θεωρητικά γνωστές σε μας έως τώρα, πραγματικότητες. Διότι άλλο πράγμα να είσαι Βαραββάς, κι άλλο Πέτρος. Και επί τούτης της πέτρας...

Θες να αλλάξεις την Ιουδαία; Μάλιστα. Ναι, αλλά έχεις απέναντι ένα σύστημα παμφάγο και ανίκανο να δεχτεί την πιο μικρή αλλαγή. Έναν μηχανισμό ανθρωποφάγο, ανίκανο να δεχτεί ακόμα και την ιδέα μιας πιο ανθρώπινης λειτουργίας. Γραμματείς, Φαρισαίους, Πιλάτους, Ιούδες, Θωμάδες, όχλους, λόγες. Και εισαγγελείς: Αμφισβητεί τον Θεό μας! Υπονομεύει τα όσια και τα ιερά μας! Με την ετυμολογία δεδομένη, όσο κι αν δεν λέγεται πάντα ανοιχτά. Και το κυριότερο: Με τις προθέσεις και τις θέσεις σου να ασφυκτιούν ανάμεσα στην αναληψία της Ρώμης και τους Καϊάφες ιδιοκτήτες του ναού.

Αυτά. Θυμώνουμε, πικραινόμαστε, αγανακτούμε. Αλλά δεν τα παρατάμε, όση μιζέρια κι αν βρίσκεται μπροστά. Μ' όλη μας τη φωνή. Κι αν είν' κανείς σας δίχως χέρια, να 'ρθεί να χτυπηθεί με κουτουλιές, που φώναζε πριν καεί ο Μαγιακόφσκι...

Η ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΚΤΩΝ Συντάκτης: Α.Ψ.

Επιλεκτικός στη ντροπή ο Κ. Μητσοτάκης

«Όσο πιο γρήγορα φύγει αυτή η κυβέρνηση τόσο καλύτερο για τον τόπο», δήλωσε σε συνέντευξή του στον «Ελεύθερο Τύπο» ο Κυριάκος Μητσοτάκης, επαναλαμβάνοντας αυτό που ξεκίνησε να λέει από την επομένη των εκλογών ο αντιπρόεδρος του Α. Γεωργιάδης, αυτό που είπε την περασμένη εβδομάδα στη Μεσοβούνια ο Αντώνης Σαμαράς κι αυτό που συνεχώς επίσης παρατηρούν μεγαλόφωνα όλα τα πρωταγωνιστικά των τελευταίων χρόνων στελέχη της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ. Από κοντά και τα προσκείμενα σε αυτούς ΜΜΕ. Από την άλλη μεριά πρόσφυγες και μετανάστες που βρίσκονται στα κέντρα φιλοξενίας αλλά και οι αλληλεγγύη που εργάζονται εκεί ανατριχιάζουν στην ιδέα και μόνο του τι υποδοχή θα είχε επιφυλάξει για όλους αυτούς τους «λαθρομετανάστες» η ΝΔ. Το γνωρίζουν καλά από την εποχή του Ξένιου Δία και της Θέτιδας στην Ομόνοια, στον Αγ. Παντελεήμονα, στην Αμυγδαλέζα, στην Κόρινθο, στα υπόγεια κρατητήρια των κατά τόπους αστυνομικών τμημάτων όπου διαβίωναν σε συνθήκες πιο άθλιες και από αυτές της Ειδομένης και φυσικά όχι με τη βούλησή τους αλλά με χειροπέδες.

Από την άλλη μεριά το γνωρίζουν όμως και οι Ευρωπαίοι εταίροι από τις δεκάδες καταδίκες της Ελλάδας στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων για τις άθλιες συνθήκες κράτησης, για τη βία απέναντι σε ευάλωτες ομάδες για τη διαπόμπευση ανθρώπων και μάλιστα μεταξύ τους ελλήνων πολιτών με τις κατάπτυστες υγειονομικές διατάξεις του ρατσισμού. Υπήρξαν χώρες που αποφάσιζαν τα «φιλόξενα» χρόνια των προηγούμενων κυβερνήσεων να μην εφαρμόζουν της συνθήκη του Δουβλίνου λόγω των συνθηκών που θα αντιμετώπιζαν οι πρόσφυγες αν τους επέστρεφαν στην Ελλάδα.

Αυτό όμως δεν είναι ντροπή κατά τον αρχηγό της ΝΔ, ούτε είναι ντροπή οι θάνατοι μεταναστών στα στρατόπεδα, ούτε οι επικίνδυνες πολιτικές αποτροπής στη θάλασσα. Ντροπή είναι για τον Κ. Μητσοτάκη μόνο η θλιβερή κατάσταση της Ειδομένης.

Έχει αναρωτηθεί άραγε τι θα συνέβαινε αν ήταν ο ίδιος και η παράταξή του στην εξουσία; Το πιθανότερο είναι ότι δεν θα χαμογελούσαν ακόμα και μέσα στα λασπόνερα ή κάτω στο λιμάνι οι πρόσφυγες αλλά θα είχαν ήδη μεταφερθεί βίαια στις Αμυγδαλέζες της ντροπής και της εξαθλίωσης.